

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/9/2014
Identifikačné číslo spisu:	5013200803
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5013200803.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Jany Henčekovej PhD. v právnej veci žalobcu: N. G., nar. XX.X.XXXX, bytom L. XXX, XXX XX P., právne zastúpený: JUDr. Michalom Kováčom, advokátom, Sládkovičova 9, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, Bratislava (pôvodne: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát, Kuzmányho 26, 012 23 Žilina), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-ZA-KDI-SK-72/2013 zo dňa 8.8.2013, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 8. januára 2014 č. k. 21S/110/2013-31, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 8. januára 2014 č. k. 21S/110/2013-31 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania - trovy právneho zastúpenia vo výške 69,89 Eur k rukám jeho právneho zástupcu do desiatich dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-ZA-KDI-SK-72/2013 zo dňa 08.08.2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. ORP-P-645/ODI-2011-II (ďalej aj „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu“) zo dňa 25.06.2013, podľa ktorého sa žalobca dopustil konania v rozpore s ust. §4 ods. 1 písm. c), § 65 písm. a), § 66 ods. 2 písm. a), d), e) a i) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke (ďalej aj „zákon o cestnej premávke“) a bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b) a g) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a v zmysle § 22 ods. 2 písm. a) zákona o priestupkoch mu bola uložená pokuta vo výške 300 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 12 mesiacov, pričom zákaz platí od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že po preskúmaní rozhodnutia žalovaného, vrátane prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu, v rozsahu danom žalobnými dôvodmi žalobcu dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť pri aplikácii § 250j ods. 2 písm. e) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) a to pre zistenú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd uviedol, že z administratívneho spisu žalovaného zistil, že žalovaný a správny orgán prvého stupňa vo svojom rozhodnutí vychádzali zo skutkového stavu, že žalobca dňa 20.06.2011 v čase o 15:35 hod. viedol nákladné motorové vozidlo značky L. ev. č. S. s prípojným vozidlom značky B. ev. č. S. po účelovej komunikácii na ulici Na Stanicu v katastri mesta Žilina, časť Bytčica, v smere jazdy od areálu firmy Carmel smerom k železničnej stanici, pričom pri výjazde z areálu firmy Carmel prednou časťou vozidla narazil do zatvorenej rampy - ramena pri vrátnici firmy Carmel, pričom došlo k poškodeniu celého ramena zdvíhacej rampy. Vodič N. G. ako vodič vozidla, ktorý sa zúčastnil na dopravnej nehode, bezodkladne nezastavil vozidlo, nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta a bezodkladne neupovedomil osobu, ktorá nie je účastníkom dopravnej nehody, o hmotnej škode, ktorá jej bola spôsobená dopravnou nehodou a neoznámil tejto osobe svoje osobné údaje. Pri dopravnej nehode k zraneniu osôb nedošlo. Alkohol u vodiča N. G. pre jeho neprítomnosť na mieste dopravnej nehody nebol zisťovaný. Dopravná nehoda bola dodatočne nahlásená dňa 23.06.2011 majiteľom poškodenej pumpy T. P..

Zo spisu je ďalej zrejmé, že prvostupňový správny orgán predmetným rozhodnutím na základe preukázania hore uvedeného skutkového stavu vykonaním dôkazov (výpoveď svedkov R.A. a L. Q.) na pojednávaní uskutočneného 25.06.2013 vyslovil, že došlo k poškodeniu ramena zdvíhacej rampy nákladným vozidlom ev. č. S. a to práve účastníkom konania N. G., a tým sa dopustil konania v rozpore s uvedenými ustanoveniami zákona o cestnej premávke a bol uznaný vinným za tomu zodpovedajúci priestupok s udelením adekvátnej sankcie. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový správny orgán poukázal aj na neospravedlnené nedostavenie sa žalobcu na ústne pojednávanie. Žiadosť o odročenie pojednávania zo strany právneho zástupcu žalobcu zo dňa 20.06.2013, ktorá bola správneho orgánu doručená dňa 24.06.2013 nevzal do úvahy. Uviedol, že právny zástupca účastníka konania mohol v lehote od 31.05.2013 do 20.06.2013 dostatočne včas oznámiť správneho orgánu, že odchádza na dovolenku, nakoľko o tejto dovolenke vedel už od 08.04.2013.

Voči prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom namietal procesné pochybenie správneho orgánu s poukazom na § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch (odňatie možnosti konať pred správnym orgánom) a neúplné a nepresné zistenie skutkového stavu veci, pričom mal za to, že žalobca sa predmetného priestupku nedopustil.

Žalovaný správny orgán rozhodnutím zo dňa 08.08.2013 pod č. k. KRPZ-ZA-KDI-SK-72/2013 odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že sa stotožnil so zisteným skutkovým a právnym stavom tak, ako ho zistil prvostupňový správny orgán. Podľa žalovaného nedošlo k odňatiu možnosti konať pred správnym orgánom, nakoľko posúdenie otázky, či ospravedlnenie je náležité a aj z dôležitého dôvodu patrí do právomoci správneho orgánu, ktorý prejednáva priestupok v správnom konaní. Žalovaný ďalej uviedol, že nepochybne predmetný priestupok bol vo vzťahu k žalobcovi preukázaný vykonaným dokazovaním. Žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán označili žalobcu za účastníka hore opísanej škodovej udalosti (§ 66 ods. 5 zákona o cestnej premávke) a tým, že si nesplnil povinnosť vyplývajúcu z ust. § 66 ods. 6 zákona o cestnej premávke (bezodkladne upovedomiť osobu, ktorá nie je účastníkom škodovej udalosti o tom, že jej spôsobil hmotnú škodu v priamej súvislosti s premávkou vozidla) bola táto škodová udalosť kvalifikovaná ako dopravná nehoda s poukazom na § 64 ods. 2 písm. a) zákona o cestnej premávke a žalobca sa preto dopustil spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b) a g) zákona o priestupkoch.

Na podklade obdobných dôvodov sa žalobca žalobou podanou na Krajský súd v Žiline domáhal preskúmania zákonnosti predmetného rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Senát Krajského súdu v Žiline po ich preskúmaní mal za to, že v konaní správneho orgánu sa vyskytla závažná procesná vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného. Bola teda vzhliadnutá ako dôvodná námietka žalobcu a to na odňatie možnosti konať pred správnym orgánom.

Z administratívneho spisu súd zistil, že predmetná vec už bola preskúmaná v konaní pred Krajským súdom v Žiline a to v konaní pod sp. zn. 21S/25/2012, kde Krajský súd v Žiline zrušil rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-ZA-KDI-SK-19/2012 zo dňa 28.02.2012, ako aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu - ORP-P-645/ODI-2011-II zo dňa 10.01.2012 a to podľa § 250j ods. 2 písm. a) a d) OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Prvým dôvodom zrušenia rozhodnutí bola ich nepreskúmateľnosť z pohľadu nezrozumiteľnosti resp. nedostatku dôvodov a to najmä vo vzťahu ku konkretizácii skutku, resp. ku konkrétnej prekvalifikácii škodovej udalosti na dopravnú nehodu tak, aby bolo zrejmé v zmysle § 64 ods. 2 písm. a) zákona o cestnej premávke, ktorá z konkrétnych povinností v § 66 ods. 6 zákona o cestnej premávke zo strany žalobcu nebola splnená. Druhým dôvodom bola skutočnosť nesprávne právne posúdení veci vo vzťahu ku kvalifikácii priestupku v zmysle § 22 ods. 1 písm. j) zákona o priestupkoch. Uvedené rozhodnutie súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 04.02.2013.

V rámci následného konania vo veci, prvostupňový orgán vytyčil celkovo štyri ústne pojednávania (09.04.2013, 29.04.2013, 23.05.2013 a 25.06.2013). Zo zápisnice ústneho pojednávania zo dňa 09.04.2013, na ktorom bol vypočutý žalobca za prítomnosti právneho zástupcu žalobcu bolo zistené, že po vzájomnej dohode bol stanovený ďalší termín ústneho pojednávania, na ktorom mali byť vypočutí svedkovia a to pán F., pán Y., pán Q. a pán P.. Zo súdneho ako aj správneho spisu je zrejmé, že nasledujúce dva vytyčené termíny ústneho pojednávania neboli realizované z dôvodu práceneschopnosti žalobcu, ktorá trvala od 26.04.2013. Zrealizované bolo až posledné uvedené ústne pojednanie zo dňa 25.06.2013, na ktorom došlo k vypočutiu svedkov R.A., T. P., L. Y. a L. Q. avšak v neprítomnosti účastníka konania N. G. a jeho právneho zástupcu JUDr. Michala Kováča. V zápisnici je konštatované, že účastník konania sa neospravedlnil a právny zástupca žalobcu zaslal ospravedlnenie z ústneho pojednávania, ktoré správny orgán neuznal.

Práve posledná uvedená skutočnosť sa stala oporným bodom žalobného dôvodu spočívajúceho v odňatí možnosti konať pred správnym orgánom, to znamená, že v rámci správneho konania sa žalobca prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu nemohol vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu (§ 73 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch) a to na ústnom pojednávaní 25.06.2013.

Krajský súd preskúmal žiadosť právneho zástupcu žalobcu zo dňa 20.06.2013, v ktorej žiadal odročenie, resp. zrušenie termínu ústneho pojednávania stanoveného na deň 25.06.2013 z dôvodu toho, že v tomto období má plánovanú dovolenku a to od 21.06.2013 do 30.06.2013 v Londýne a navrhol vytyčenie nového termínu pojednávania. Zároveň poukázal aj na možnosť zastavenia konania o priestupku s poukazom na § 76 ods. 1 písm. f) v spojení s § 20 zákona o priestupkoch. K žiadosti bol priložený doklad, ktorý preukazuje skutočnosť odletu právneho zástupcu žalobcu z Bratislavy do Londýna dňa 21.06.2013 a príletu z Londýna do Bratislavy dňa 30.06.2013. Súd po preskúmaní predmetnej žiadosti (najmä z pohľadu momentu kedy sa mohol správny súd s ňou prvý krát oboznámiť - moment doručenia) vyslovil, že správne orgány svojím postupom odňali žalobcovi možnosť konať pred správnym orgánom a porušili tak ust. § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch, pričom sa odvolal aj na rozhodnutie NS SR č. k. 5Sžo 143/2010 zo dňa 19.05.2011. Argument súdu spočíval v preukázanom tvrdení, že predmetná žiadosť bola doručená správnomu orgánu už dňa 21.06.2013 o 10:35 hod. (piatok) a nie deň pred ústnym pojednávaním t. j. 24.06.2013 ako to konštatujú vo svojich rozhodnutiach správne orgány (súd uviedol ako možnú príčinu chybný postup pracovníkov správneho orgánu) a preto bol v žiadosti obsiahnutý závažný dôvod neprítomnosti dostatočne včas oznámený prvostupňovému správnomu orgánu.

Krajský súd nevzal do úvahy ani námietky žalovaného týkajúce sa spôsobovania prieťahov v konaní zo strany žalobcu resp. právneho zástupcu žalobcu s cieľom vyhnúť sa zodpovednosti za spáchanie priestupku. z dôvodu preklúzie a skutočnosť, že už dňa 09.04.2013 mohol právny zástupca uviesť dôvody nemožnosti zúčastniť sa na pojednávaní, resp. účasti na plánovanej dovolenke. Krajský súd poukázal na to, že z logiky veci vyplýva, že nebolo potrebné aby právny zástupca v tom čase oznamoval správnomu orgánu, že pôjde na dovolenku, keďže jednak dátum dovolenky bol stanovený až po dohodnutom termíne ďalšieho pojednávania (29.04.2013) a jednak nemohol predpokladať, že žalobca bude práceneschopný. Taktiež poukazovanie žalovaného na rozhodnutie Ústavného súdu SR, že kolízia pojednávania právneho zástupcu účastníka konania nie je akceptovateľným dôvodom na odročenie pojednávania je bezpredmetná, vzhľadom na iný dôvod žiadosti právneho zástupcu o odročenie pojednávania.

V závere odôvodnenia rozhodnutia sa krajský súd vyjadril k zániku zodpovednosti za priestupok a k zákonným lehotám na prejednanie priestupku (§ 20 zákona o priestupkoch) s odvolaním na ust. § 246d a § 250j ods. 4 OSP a konštatoval, že k uplynutiu prekluzívnej lehoty vzhľadom na predchádzajúce konanie pred súdom nemohlo dôjsť.

Vzhľadom na uvedené krajský súd rozhodol podľa § 250j ods. 2 písm. e) zákona č. 99/1963 Zb. OSP, keďže v konaní správnych orgánov pri prejednaní priestupu bola zistená vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobcovi náhradu trov v celkovej výške 240,65 Eur.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalovaného

Proti rozsudku Krajského súdu v Žiline podal žalovaný včas odvolanie s poukazom na § 205 ods. 2 písm. f) OSP a žiadal Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť, tak že sa žaloba zamietla.

Žalovaný považoval názor krajského súdu, že správne orgány svojim postupom odňali žalobcovi možnosť konať pred správnym orgánom a porušili tak ust. § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch, za nesprávny a v odvolaní pri konštruovaní dôvodov vychádza z porušenia ust. § 4 ods. 1 zákona č. 71/1967 o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) zo strany žalobcu. V odvolaní ho žalovaný označil ako „intenzívna aktívna spoluúčasť účastníka konania v rámci celého správneho konania“.

Žalovaný vytýkal žalobcovi v zastúpení nekorektný a odmietavý prístup k správnejmu orgánu, ktorý spočíval v nepokúsení kontaktovať a dohodnúť si termín ústneho pojednávania reálne v čase od 03.06.2013 do 20.06.2013 (práceschopnosť žalobcu bola ukončená 31.05.2013 a 1. a 2. júna 2013 boli víkendové dni), hoci aj osobne vzhľadom na geografickú blízkosť sídla advokátskej kancelárie splnomocneného zástupcu a sídla prvostupňového správneho orgánu.

Vo vzťahu k predmetnej žiadosti o odročenie pojednávania zo strany zástupcu žalobcu namietal žalovaný jej odovzdanie na poštovú prepravu až o 16,24 hodine tzn. až po úradných hodinách prvostupňového správneho orgánu (uvedené tvrdenia podporujú nasledujúce dôkazy: list číslo 163 a číslo 165 administratívneho spisu).

Podľa žalovaného viacnásobne žiadosti o odročenie/zrušenie ústneho pojednávania možno klasifikovať ako spôsobovanie prieťahov v konaní, pretože žalobca v rozpore s § 4 ods. 1 správneho poriadku nenavrhol termín pokračovania ústneho pojednávania, ktorý by mu vyhovoval a na ktorý by správny orgán mohol záväzne predvolať štyroch svedkov, ktorých výpovede žiadal žalobca v zastúpení do konania doplniť. Vplyv na bezdôvodné predlžovanie konania s úmyslom spôsobiť prepadnutie lehoty v zmysle § 20 zákona o priestupkoch má aj skutočnosť postupného navrhovania dôkazov zo strany zastúpeného žalobcu. Na podporu tohto tvrdenia žalovaný poukazuje na vyjadrenie žalobcu ešte na ústnom pojednávaní konanom dňa 10.01.2011, že nemá k dispozícii nijaké nové skutočnosti týkajúce sa priestupku, ktorého sa dopustil.

Na svoju obranu žalovaný ďalej uvádza, že žalobca v zastúpení bol oboznámený so skutkovým podkladom rozhodnutia, z ktorého správny orgán vychádzal v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, a účastník konania proti nemu nemal v odvolaní námietky.

V kontexte § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch podľa žalovaného patrí posúdenie otázky, či ospravedlnenie je náležité resp. posúdenie existencie dôležitého dôvodu nedostavenia sa na pojednávanie do právomoci správneho orgánu, ktorý prejednáva priestupok v priestupkovom konaní.

Záverom odvolacích dôvodov žalovaný poukazuje na rozsudok sp. zn. 21S/91/2012 zo dňa 27. marca 2013 Krajského súdu v Žiline, v ktorom súd konštatoval, že správny orgán prejednaním a rozhodnutím o priestupku žalobcu v jeho neprítomnosti, neporušil predmetné ustanovenie zákona o priestupkoch a to najmä z ohľadom na nedostatočné a nekvalifikované ospravedlnenie žalobcu. V súlade s princípom právnej istoty sa má podľa žalovaného zachovať zásada rozhodovať v obdobných prípadoch rovnako.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby rozsudok krajského súdu v zmysle § 219 OSP potvrdil. So závermi krajského súdu, ktoré sú obsiahnuté a podrobne zdôvodnené v napadnutom rozsudku sa žalobca v celom rozsahu stotožňuje a považuje ho za správny a vychádzajúci z náležitého zistenia skutkového stavu.

Pri skutočnosti dostatočného časového predstihu oboznámenia sa so žiadosťou o odročenie ústneho pojednávania, tak ako to uvádza napadnutý rozsudok, žalobca poukazuje na moment doručenia predchádzajúcich dvoch žiadostí o odročenie ústneho pojednávania. U prvého pojednávania bola žiadosť doručená 26.04.2013 t. j. 3 dni vopred, u toho druhého 21.05.2013 t. j. 2 dni vopred. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že boli doručené ešte neskôr ako posledná žiadosť, pričom správny orgán nemal problém ich akceptovať a vo veci určiť nový termín pojednávania. Vzhľadom k tejto skutočnosti postupoval právny zástupca žalobcu rovnako t. j. s časovým predstihom niekoľkých dní pred termínom ústneho pojednávania aj pri poslednej žiadosti.

Žalobca vo vyjadrení ďalej zdôraznil význam procesného práva byť zastúpený v správnom konaní najmä vo vzťahu k čo najúčinniejšiemu realizovaniu svojich ďalších procesných práv a úkonov. Podľa žalobcu preto v konfrontácii s významom tohto procesného práva nemôže obstať trvanie na účasti obvineného z priestupku na procesnom úkone v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, ktorému v účasti bráni dôležitý dôvod. Ináč by samotné zastúpenie advokátom v priestupkovom konaní absolútne strácalo význam.

Vo väčšom rozsahu sa žalobca vyjadril k tvrdeniu žalovaného o „spôsobovaní priťahov v konaní“ vo vzťahu k viacnásobným žiadosťam o odročenie/zrušenie ústneho pojednávania. Podľa žalobcu ide nielen o subjektívne ničím nepodložené tvrdenia správneho orgánu, ale dokonca zmarenie konania ústnych pojednávaní vytyčených 29.04.2013 a 23.05.2013 spôsobil sám prvostupňový správny orgán. V tejto súvislosti nie je žalobcovi zrejmé ani to, že by pri podaní žiadosti o odročenie pojednávania bol povinný resp. mal navrhnúť správne orgánu nový termín, „ktorý by mu vyhovoval“, zvlášť v prípade, ak odročenie pojednávania žiadal 2-krát pre práceneschopnosť, ktorej dĺžku nebolo možné v čase podania žiadostí vopred odhadnúť. Žalobca ďalej vychádza zo skutočnosti, že obidve žiadosti o odročenie ústneho pojednávania prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaslal správne orgánu aj e-mailom, v ktorom zástupca žalobcu uviedol, že po skončení PN žalobcu bude správny orgán o tejto skutočnosti obratom informovať, aby mohol byť stanovený nový termín ústneho pojednávania, na ktoré budú predvolaní navrhovaní svedkovia (v druhom prípade t. j. v žiadosti zo dňa 20.05.2013 zaslanej emailom uvedený text bol zvýraznený tučným podčiarknutým písmom). Žalobca uvádza, že prvostupňový orgán ani v jednom prípade nevyčkal na oznámenie o ukončení PN žalobcu a nový termín vždy vytýčil jednostranne. Týmto konaním podľa žalobcu prvostupňový orgán postupoval v rozpore s § 3 ods. 2 a § 4 ods. 1 správneho poriadku, čo paradoxne žalovaný vyčítal práve žalobcovi v rozhodnutí o odvolaní.

K argumentu žalovaného, že nový termín pojednávania mohol žalobca v zastúpení dohodnúť v období od 03.06.2013 do 20.06.2013 a to aj osobne, uvádza žalobca protiargument spočívajúci v naplánovanom inom pracovnom programe a keď potom advokát podá žiadosť o odročenie v dostatočnom predstihu (skôr ako predchádzajúce žiadosti), správny orgán vidí obštrukcie a následne koná výlučne jednostranne, bez prihliadania na procesné práva obvineného z priestupku.

Pre žalobcu je absolútne nepochopiteľné a nezrozumiteľné konštatovanie žalovaného na strane 2 odvolania týkajúce sa skutkových podkladov proti ktorým nemal žalobca v odvolaní proti prvostupňovému správne orgánu námietky, keďže podľa žalobcu v predmetnom odvolaní zo dňa 22.07.2013 (strana 5 druhý odsek odspodu) namietal skutkový stav, a konštatoval že správny orgán nezistil presne a úplne skutkový stav veci. Posúdenie tejto otázky, však žalobca ponecháva na odvolací správny súd.

V závere žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21S/91/2012 zo dňa 27.03.2013, na ktorý sa odvolal žalovaný v podanom odvolaní. Uvádza, že mu predmetný rozsudok a jeho odôvodnenie nie sú známe tak po skutkovej ako aj procesnej a vzhľadom k tomu sa nevie a nemôže vyjadríť k tomuto prípadu, avšak sa domnieva, že skutkové okolnosti tejto veci museli byť odlišné a neporovnateľné s jeho konaním o priestupku. Ako podporu tohto predpokladu žalobca uviedol Nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 68/98 zo dňa 13.01.1999, na ktorý poukázal žalovaný ešte v prvostupňovom súdnom konaní, avšak, ktorého skutkové okolnosti boli úplne odlišné od okolností v prejednávacom prípade.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) na základe nižšie uvedených dôvodov dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. apríla 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-ZA-KDI-SK-72/2013 zo dňa 08.08.2013, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa Okresného riaditeľstva v Žiline č. ORP-P-645/ODI-2011-II zo dňa 25.06.2013 a súčasne vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Prvostupňový správny orgán týmto rozhodnutím uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b) a g) zákona o priestupkoch a bola mu uložená pokuta vo výške 300 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 12 mesiacov z dôvodu, tým že sa dopustil konania v rozpore s ust. § 4 ods. 1 písm. c), § 65 písm. a), § 66 ods. 2 písm. a), d), e) a i) zákona o cestnej premávke.

Odvolací súd v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmto rozhodnutiam predchádzajúce, z pohľadu toho, či krajský súd správne zistený skutkový stav veci nesprávne právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. f) OSP) ako to namieta žalovaný v odvolaní.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa môže ten kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) sú správne orgány povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) účastníci konania spolupracujú so správnymi orgánmi v priebehu celého konania.

Podľa § 73 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch má obvinený z priestupku právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať.

Podľa § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu ako aj z koncipovania jednotlivých odvolacích dôvodov žalovaného je zrejmé, že ústrednú úlohu v predmetnej veci zohrala interpretácia ustanovenia § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch v spojení s ust. § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch a § 3 ods. 2 a § 4 ods. 1 Správneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd sa v prvom rade stotožnil s názorom krajského súdu v otázke zániku zodpovednosti za priestupok a zákonným lehotám na prejednanie priestupku (§ 20 zákona o priestupkoch), že k uplynutiu prekluzívnej lehoty vzhľadom na citované ustanovenia OSP a predchádzajúce konanie pred súdom nemohlo dôjsť. Z tohto vyplýva, že akékoľvek argumenty a

tvrdenia účastníkov konania týkajúce sa umelého predlžovania konania s motívom zastaviť konanie z dôvodu uplatnenia § 20 zákona o priestupkoch považuje odvolací súd za bezpredmetné.

Najvyšší súd sa stotožnil s argumentáciou krajského súdu aj v otázke interpretácie § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch vo vzťahu k dôležitosti dôvodu a včasnému ospravedlneniu sa, ktorý vyplýva z momentu kedy sa prvostupňový správny orgán mohol prvýkrát so žiadosťou o odročenie oboznámiť t. j. kedy bola žiadosť prvostupňovému správneho orgánu skutočne doručená. Z administratívneho spisu ako aj dokazovania nesporne vyplýva, že podanie s označením „Žiadosť o odročenie/zrušenie ústneho pojednávania“ bolo doručené prvostupňovému orgánu už v piatok dňa 21.06.2013 o 10:35 hod. Argument žalovaného, že predmetné podanie bolo odovzdané na poštovú prepravu až o 16:24 hod. tzn. až po úradných hodinách prvostupňového správneho orgánu neobstoí, keďže určujúci je v predmetnej veci moment doručenia podania. O dostatočnom časovom predstihu svedčí aj tvrdenie žalobcu, že v prípadoch nezrealizovaných ústnych pojednávanií vytyčených na 29.04.2013 a 23.05.2013 boli žiadosti o odročenie doručené tri resp. dva dni vopred, pričom ich správny orgán akceptoval a vo veci určil nové termíny pojednávania. Aj keď možno súhlasiť so žalovaným, že posúdenie otázky, či ospravedlnenie je z dôležitého dôvodu patrí do právomoci správneho orgánu, ktorý prejednáva priestupok v priestupkovom konaní nemožno takýto výklad ust. § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch interpretovať tým spôsobom, že správny orgán neprihliadne na záujmy a procesné práva účastníka konania.

Najvyšší súd ďalej posúdil spornú otázku, či viacnásobné žiadosti o odročenie/zrušenie ústneho pojednávania možno klasifikovať ako spôsobovanie prieťahov v konaní tak ako to tvrdil žalovaný. Žalovaný to odôvodnil tým, že v rozpore s § 4 ods. 1 správneho poriadku žalobca nenavrhoval v žiadostiach o odročenie ústneho pojednávania termín pokračovania ústneho pojednávania, ktorý by mu vyhovoval. Žalobca sa vo vyjadrení k odvolaniu nie len že prikláňa k názoru krajského súdu, že v predmetnej právnej veci sa nejednalo o spôsobovanie prieťahov v konaní, dokonca tvrdí, že zmarenie konaní vytyčených na dni 29.04.2013 a 23.05.2013 si spôsobil sám prvostupňový správny orgán svojim postupom nerešpektujúcim procesné práva žalobcu. Žalobca mal na mysli konanie prvostupňového správneho orgánu, kedy nezobral do úvahy návrhy zaslané spolu so žiadosťami o odročenie konania e-mailom (26.04.2013 a 20.05.2013) týkajúce sa vyčkania na potvrdenie o skončení PN žalobcu vo vzťahu ku vytyčeniu termínu ústneho pojednávania, na ktorom by okrem predvolaných svedkov bol prítomný reálne žalobca (po PN) aj jeho právny zástupca. Podľa žalobcu v rozpore s § 4 ods. 1 správneho poriadku prvostupňový orgán následne vytyčil termín ústneho pojednávania jednostranne (strana 4 vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovaného). V prvom rade je pre posúdenie načrtnutej spornej otázky dôležité riešiť skutočnosť či právna úprava prikazuje účastníkovi konania v žiadosti o odročenie navrhnúť správneho orgánu nový termín. V tomto sa odvolací súd stotožňuje so žalobcom a podľa jeho názoru a povinnosť navrhnutia nového termínu nevyplýva ani zo zákona o priestupkoch a ani pri subsidiárnom použití správneho poriadku. Pre posúdenie otázky možného spôsobovania prieťahov v konaní v predmetnej právnej veci má význam aj práceneschopnosť žalobcu. Z administratívneho spisu vyplýva, že práceneschopnosť žalobcu bola ukončená 31.05.2013. Najvyšší súd SR preto nepovažuje za úplne správne tvrdenie žalobcu, že zmarenie konaní vytyčených na dni 29.04.2013 a 23.05.2013 si spôsobil sám prvostupňový správny orgán, keďže pre práceneschopnosť žalobcu ako dôležitého dôvodu jeho neprítomnosti na konaní by uvedené vytyčené ústne pojednávania museli byť odročené v každom prípade. Na strane druhej sa odvolací súd stotožnil s tvrdenými skutočnosťami žalobcu vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, ktoré boli preukázané zhladaním predmetných e-mailov a označil konanie prvostupňového správneho konania v rozpore s § 4 ods. 1 správneho poriadku, preto k prieťahom v konaní zo strany zastúpeného žalobcu nemohlo dôjsť.

Odvolací súd nevidí v konaní žalobcu a jeho právneho zástupcu nekorektný prístup k správneho orgánu, a tým porušenie § 4 ods. 1 správneho poriadku ani v tom, že sa nepokúsili dohodnúť so správneho orgánom (hoci aj osobne) termín ústneho pojednávania v čase od 03.06.2013 do 20.06.2013. Najvyšší súd dáva za pravdu zastúpenému žalobcovi, keďže právny zástupca sa o skončení PN svojho klienta dozvedel až cca v polovici júna a súd zobral do úvahy aj pracovnú záťažnosť právneho zástupcu. Nemožno opomenúť ani jednostranné konanie správneho orgánu, bez prihliadania na procesné práva obvineného z priestupku.

K námietke žalovaného, ktorou poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21S/91/2012 zo dňa 27.03.2013 odvolací súd dáva do pozornosti, že sa jednalo o právnu vec, kde skutkové okolnosti boli odlišné a jednak Slovenská republika je založená na kontinentálnom systéme práva a preto musí byť

z hľadiska posudzovania právnej stránky akéhokoľvek sporu a následnej argumentácie dávanej na prvé miesto zákon a jeho interpretácia. Judikatúra či ďalšie pramene práva tak síce majú význam avšak len v prípade, že sa jedná o totožné alebo obdobné právne veci. Podporný charakter uvedeného rozsudku sa v tejto predmetnej právnej veci prejaví v tom, že aj napriek možným rovnakým skutkovým okolnostiam, bude len na odvolacom súde, či mu prizná právny význam pri preskúmaní. V danom prípade, odvolací súd dospel k záveru, že právny význam rozhodnutia na ktoré sa odvoláva žalovaný nebol aplikovateľný na prípad žalobcu, nakoľko sa odvolací súd nestotožnil so záverom v ňom uvedeným, a to, že správny orgán prejednaním a rozhodnutím o priestupku žalobcu v jeho neprítomnosti, neporušil predmetné ustanovenie zákona o priestupkoch a to najmä z ohľadom na nedostatočné a nekvalifikované ospravedlnenie žalobcu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a dôvody Najvyšší súd ako súd odvolací sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom krajského súdu v Žiline a rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia postupom podľa § 219 ods. 1 OSP.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 69,89 € podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu, v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhl.“).

Trovy právneho zastúpenia pozostávajú:

1. z odmeny za 1 úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovaného (§ 14 ods. 1 písm. b) vyhl.) vo výške 61,85 €

- 1x režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhl.), vo výške 8,04 €

spolu: 69,89 €

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.